

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

22. novembrī

Ļoti negribas runāt frāzēs un atkārtot daudzreiz dzirdētas klišejas. Nav viegli atrast svaiga gaisa dvesmas dvēselei. Un tomēr tas nenozīmē, ka tādas vairs nevar pieredzēt. Arī šajā neziņas pārņemtajā, dīvainajā laikā svaiga, dzīvu dvēseles avotu katrs var atrast sevī. To var iekustināt arī kāds šķietami nejaušs impulss. Un noteikti, šis laiks ir tik pilns ar negaidītiem, jā, iespējams, arī ne pozitīviem impulsiem, kas tā vai savādāk, bet var pārsteigt. Un varbūt pārsteigt var arī šķietami pierastais, atkārtotais. Varbūt tieši tajā es kaut ko neesmu pamanījis...

Ir novembra otrā puse: pagājuši Latvijas Valsts svētki, pavisam tuvu adventa laiks, ar kuru sāksies jauns laika loks, bet šodien ir Mirušo Piemiņas diena, kas arī ir tā sauktā Baznīcas gada pēdējā diena. Viens laika loks kādā garīgā laika ritējumā noslēdzas. Tas tā ir katru gadu. Bet šoreiz arī šķiet, ka noslēdzas ne tikai šī gada laika ritējums, bet kāds lielāks laika loks – pavisam, uz neatgriešanos. Kas sagaida Tevi un mani? Lai vai kā, bet neviens nav solījis, ka tas būs kaut kas vienkāršs un viegls.

Daudzreiz ir teikts, cik mokoša ir neziņa, starpstāvoklis. Bet arī šajā neziņā un starpstāvoklī notiek kāda tapšana, jaunu asnu un pumpuru veidošanās un briešana. Daudzi no mums to sajūtam un apzināmies. Bet, par ko šie, vēl pavisam mazie asni un pumpuri taps? Acīmredzot, tieši par to, ko būs pašiem jau tagad un līdz šim izveidojuši. Augu, lapu un ziedu asni un pumpuri mani vienmēr ir fascinējoši, jo apjaušu, cik daudz tajos vēl ir nezināmā, ar to, ka tie ir kaut kā jauna un varena priekšvēstneši. Lai tie uzplauktu, vēl ir jāpaiet ziemeļiem, kurā būs gan puteņi, gan tumsa, gan aukstums. Bet, es arī ticu, ka viss, kas notiek, patiesi ir uz labu, un, ka it visu beigu beigās vada kāds augstāks Prāts, kas ievēro arī Tevi un mani.

Ir Mirušo Piemiņas diena. Tik daudzreiz tā vai savādāk manās gaitās man ir nācies netieši sastapties ar nāvi. Tā ir lielais Noslēpums, Vārti, Spēks, kas jāpieredz ikvienam.

Arī pati Zeme šobrīd ap mani to sastop, ieejot mierā un atpūtā, bet jau iedzīvinot jaunus, vēl pavisam mazus asnus un pumpurus. Jo, lai vai kā, tas, kas ir Dzīve, nebeidzas, ne Tev, ne man - arī ne ar nāvi.

Es varu sajust arī nāvi kā nepieciešamu staciju pretī jaunai dzīvības formai. Jā, iespējams, kā kaut ko smagu, baiļu apņemtu, bet varu sajust jaunas dzīvības aizmetni arī aiziešanā. Es varu sajust un apzināties šo nepieciešamo transformāciju arī sevī.

Esot ceļā pretī transformācijai arī savā uztverē, varu sniegt savas, lai arī vājās dvēseles dāvanas arī pasaules vājumam, tā pasauli stiprinot tās neskaidrībā un bailēs. Man ir tieši tik daudz, lai es varētu dot kādu dāvanu pasaulei arī no sevis, lai tajā kādu jaunu asnu un pumpuru aizmetņi izveidotos par jaunu, vēl nezināmu, bet noteikti - vērtīgu augu, ziedu vai lapu. Visa Radītājs man to atgādina caur šo laiku.

Es centīšos ar visu savu esību apzināties, ka man apkārt un manī pašā ir aizmetņi jaunai dzīvībai, kas var mainīt šo pasauli pretī kaut kam Lielākam, Patiesākam, Skaistākam. Bet līdz šo jauno asnu atraisīšanās brīdim vēl ir jāiziet cauri ziemai – arī vēl nezināmai, noslēpumam pilnai... Un arī par to esmu pateicīgs.